

[C. O. Pedersen.]

rigtig. Og andet er det ikke, vi har foreslaaet angaaende den private Udstykning for hele Landet, ikke Spor andet.

Jeg ved jo nok, at da denne Sag for Sønderjyllands Vedkommende første Gang var fremme i Efteraaret 1924 — da blev Kravet rejst her i Folketinget, netop det Krav, som vi realiserede i 1929 —, da slog den højtærede Landbrugsminister og den højtærede Finansminister tre Kors for sig, saadan en Politik kunde man overhovedet aldrig gaa ind i, det var for Nordslesvigs Vedkommende den vildeste Spekulation med Jorden dernede. Alligevel, 5 Aar efter saa man jo, hvordan den højtærede Landbrugsminister og alle hans Partifæller var med i Kapløbet. Nu skulde De se, mine Herrer, at komme med i det samme Kapløb, naar det drejer sig om hele det øvrige Land, for det kommer nok en Gang. Denne Fremgangsmaade praktiseres saa fornuftigt i Nordslesvig, at den nok sætter sig igennem i den senere Udstykningspolitik, det kan den højtærede Minister være sikker paa. Men jeg indrømmer, at naar den højtærede Ministers Motivering for Udstykningen er lige saa gammel som landøkonomisk Driftsbureaus Beretninger — og de er jo et Aar gamle, naar de kommer; længere frem kan Ministeren jo ikke se i Tiden —, saa kan det vel ikke ventes, at Ministeren skulde kunne se de 25 Aar frem i Tiden, der skal til, for at man kan vurdere det store Arbejde, der er præsteret i Nordslesvig, og som jeg altsaa siger man bør præstere ogsaa i den øvrige Del af Landet.

Jeg kunde jo forstaa det, hvis de Herrer, naar Talen er om denne private Udstykning, mødte os paa en helt anden Linie; for der er jo egentlig et Sted, hvor de meget vel kunde møde os. Hvis ikke man anlagde denne samfundsmæssige Betragtning, som jeg her har gjort gældende, kunde de jo argumentere overfor det Standpunkt, vi indtager, naar vi vil have Statsjorden bragt over til Selvejet eller Valgfrihed mellem Selveje og Fæste, og sige: Ja, men hvad vil I med denne private Udstykning; for hvis vi — altsaa Regeringen — ved Afhændelsen af Statsjorden — men altsaa dog saaledes, at al Udstykning kom over i Statens Haand — gik ind paa Venstres Forslag, saa at

Jorden kunde blive Selveje, saa fik jo Venstre, kunde de Herrer sige, alle sine Ønsker opfyldt. Hvad vil Venstre saa med den private Udstykning? Thi naar der meldte sig 400—500 eller 1 000 Ansøgere, hvoraf tre Fjerdedele vil være Fæstere, og den ene Fjerdedel vil være Selvejer eller omvendt, saa kunde jo alle de, der vil være Selvejere, tilfredsstilles ved Valgfriheden paa den af Staten købte Jord. Og det kan der jo ikke være Tvivl om.

Men netop den Betragtning, jeg her har gjort gældende af det samfundsvigtige, vi foretager i Nordslesvig ved at købe den Jord, som Folk har for meget, er det, vi anlægger, og som vi ønsker udført over det hele Land. Der er mange andre Steder, hvor man trænger til det; og vær forvisset om, at hvis den Periode, vi nu er inde i, bliver, som den tegner til, saa bliver der for hver Dag flere og flere, der godt kunde trænge til at afhænde en Parcel, og det skulde man imødekomme. Men det kan man ikke gøre ved at inddrage Staten i det; det kan man gøre gennem en privat Udstykning.

Nu hørte jeg jo nok, at det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre) gentog den gamle Traver, at Køberen kunde jo være lige glad — det var det, jeg mente med, at det ærede Medlem havde læst en Artikel i den store og i de smaa „Social-Demokrater“, idet Staten betalte Gildet, og Sælgeren vilde gerne have den Pris, han kunde faa. Maa jeg have Lov til dog at rette det Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister og det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre): Skulde man ikke have saa megen Tillid til Jordlovsudvalgets Medlemmer, der er sat ind til at kontrollere dette, at de kun vilde godkende Køb, naar Prisen var forsvarlig? Jeg maa derfor sige, at jeg tror, vor Form for privat Udstykning nok kan staa ved Siden af Regeringens. Regeringens bliver der nemlig ikke noget af; men vor Form for privat Udstykning, som jeg kommer til om lidt, kan, det garanterer jeg for, føre til et Resultat.

Jeg vil dog først gerne sige nogle faa Ord om Tillægsparcellerne i Regeringens Forslag. Der træffer vi jo ogsaa det gamle igen, at dette med Selvejendommen i Virkeligheden kun er en Skueret. Og her drejer det sig jo oven i Købet om en Ejen-